

Poporul lui Dumnezeu și referendumul...

Oamenii, sinceri, serioși, corecți și onești, asumați și responsabili din această țară știu că ideea inițierii și organizării unui referendum care vizează statutul familiei la noi, a plecat dintr-o motivație argumentată și dintr-o necesitate fundamentată!... În fond și la urma urmei, într-un stat de drept și democratic, organizarea unui referendum are teme și suport legal, politic, social și, îndeosebi, constituțional cât se poate de clar și de limpede!...

Un referendum nu face altceva decât să consulte poporul unei națiuni, în chestiuni importante, serioase și chiar urgente, când cetățenii unei țări sunt invitați să răspundă, fără echivoc, cu da sau nu, că, adică, sunt pro sau contra, în cazul nostru, modificării sau nu, a art. 48, alin (1) din Constituția României, simplu, concret și concis!...

Da, prin urmare, noi, poporul, suntem chemați să lămurim, să clarificăm și să transăm această problemă: a familiei, care, pentru noi, oamenii normali, este formată dintr-un bărbat și o femeie și, eventual, din unul sau mai mulți copii!...

Deci, până la urmă, eu, unul, nu văd, de ce există atâta rezervă și rețineră, mai mult decât atât: încrâncenare, adversitate și opoziție vis-a-vis de acest proiect și demers, unul absolut normal, civilizată, demn, onest și de mult bun simț?...

Cine, adică, se împotrivesc și de ce?!...

Această clarificare și lămurire, absolut obligatorie și imperios necesară, în contextul de față și în condiții date, este de ordin național, religios, istoric, moral - spiritual, civic, etic și social!... Altfel spus, măcar acum, în anul centenar, haideți, oameni buni, cu mult curaj și cu autentică determinare, să spunem lucrurilor pe nume, să spunem da unde este da și nu când este nu, că, în fond, este vorba de viitorul nostru și, mai ales, al copiilor noștri, și, să mai hotărâm și noi în această țară, fiindcă poporul are dreptul suveran și chiar obligația morală de a hotărâ în această țară, dincolo de faptul că acest drept îi este conferit (și) de clamata noastră democrație!...

Prin urmare, haideți, fraților, să mergem, cu toții, la referendum și, apoi, să avem puterea, capacitatea și tăria să ne uităm în ochii copiilor/urmașilor noștri, fără să ne fie rușine, ci ei să fie mândri de atitudinea, decizia și realizarea noastră așa, după cum suntem (și) noi, acum, profund încântați și impresionați de împlinirile predecesorilor și înaintașilor noștri, realizate în urmă cu un veac!...

Da, oameni buni, acest referendum nu vizează nimic altceva decât normalitatea și moralitatea, așadar, poftiți, veniți, toți dimpreună, să ne trezim, să ne revenim!

Da, trebuie, musai, să facem, împreună, acest lucru: să (re)devenim normali, firești și naturali, fiindcă, altfel, este foarte grav tot ceea ce se întâmplă, căci „toate au ajuns cu susu-n jos și cu josu-n sus”!...

Da, suntem chemați, în regim de urgență, să amendăm, oriunde și oricând, lipsa de normalitate, să-i sancționăm pe cei care ne-au furat-o și ne-au confiscat-o, să punem degetul pe rană, să arătăm, acolo și atunci când este cazul, absența normalității, a firescului, a raționalului, a naturalului, a moralului, altfel, spus, a Lui Dumnezeu, fraților, care este unul al normalului, al cărui autor și este și, prin urmare, acolo unde lipsește normalitatea lipsește, de fapt, Dumnezeu!...

De aceea, păcatul, viciul, patima și corupția spirituală ori boala/slăbiciunea/neputința sufletească și spirituală sunt manifestări concrete/vădite ale anormalității, ale nefirescului, ale îndepărtării și înstrăinării noastre, de Dumnezeu, de semenii noștri și de noi înșine, ajungând să asistăm/să participăm la o răsturnare/inversare, axiologică, a valorilor, a normelor și principiilor, spunând, în acest nefericit context, „răului bine și binelui rău, negrului alb și albului negru”!...

Prin urmare, aici și acum, mai mult, decât oriunde și oricând: să fim foarte ageri, vigilenți, prudenți și precauți și, mai ales, fermi și hotărâți, atunci când, te miri cine, de oriunde și de nicăieri, vine să ne propovăduiască nouă o așa zisă alternativă, a „normalității”, adică o altfel de „normalitate, de natural și de firesc”, noi fiind fermi convinși că așa ceva nu există ci, pur și simplu, este vorba doar de anormalitate și atât!...

Nimic mai mult, nimic altceva, restul fiind numai minciună și speculă, cu scopul inducerii noastre în eroare și a manipulării noastre!...

**Mare atenție oameni buni: orice amăgire duce la dezamăgire!...
Clar și limpede!...**

În altă ordine de idei, acest referendum ne oferă, nouă tuturor, în aceste timpuri, ocazia, șansa și prilejul de a fi liberi, naturali, firești și autentici, prin urmare, unde și de ce există atâta frică în legătură cu acest referendum, sau, mai corect și mai exact spus, este, de fapt, multă perfidie, viclenie, perversitate și minciună, generate de toți potrivnicii acestui deziderat, adevărat, corect și concret, cinstit, legal, constituțional și moral?!...

Cu alte cuvinte, (și) acum, în aceste împrejurări, noi suntem chemați să (re)devenim normali, naturali, firești, raportându-ne la supranaturalul, metafizicul și suprarationalul, etern, veșnic, și dumnezeiesc!...

Altfel spus, oameni buni, să ne întoarcem la ipostaza, purtarea, viața și viețuirea originală și originală, simplă și naturală, înțeleaptă și firească, altminteri riscăm să alunecăm în bizar și derizoriu, în penibil și ridicol, în cumplită înșelare, amarnică amăgire și dureroasă dezamăgire!...

Să nu fie una ca aceasta!...

Dar, pentru toate acestea, fraților, noi trebuie să avem curaj, asumare, mărturie și responsabilitate, altfel spus, suntem chemați, în aceste vremuri, la curajul mărturisirii, la curajul asumării, la curajul îndreptării și amendării, la curajul întoarcerii și convertirii, sancționării și corectării!...

Prin urmare, noi suntem chemați să avem curaj, chiar cu riscul de a deveni incomozi, apărând, propovăduind și mărturisind adevărul, care, de foarte multe ori, deranjează și chiar supără, însă tot el este acela care „ne va face liberi!”

Mântuitorul nostru Iisus Hristos chiar ne-a îndemnat să îndrăznim, să avem curaj, să nu ne temem, căci „El a biruit lumea!”

În altă ordine de idei, în sens cotidian, obișnuit, curajul este atitudinea (capacitatea, caracteristica), specifică unor oameni, care înfruntă cu îndrăzneală sau temeritate pericolele. Din punct de vedere moral, curajul orientat spre scopuri nobile, este considerat virtute. Omul curajos este un exemplu pozitiv sau chiar un model pe care ceilalți îl adoptă, uneori.

Curajul este o trăsătură de caracter opusă lașității, particularitate regăsită în paleta caracteristicilor oamenilor care nu-și pot stăpâni frica. Omul curajos luptă cu primejdiile, în timp ce lașul are o atitudine contrară, orientată spre evitarea acestora.

De regulă, omul curajos este considerat un om demn, cu suflet nobil, în schimb lașul este opusul acestuia, adică i se pune eticheta de om nedemn și ignobil.

Diferența dintre curajoși și lași nu are la bază criteriul lipsei, respectiv existenței, fricii, ci al existenței sau nu a forței morale de a înfrunța sentimentul de teamă. Acest sentiment îl regăsim în cazul celor din prima categorie, însă lipsește în cazul lașilor.

Cu alte cuvinte, curajul și frica nu se exclud reciproc, întrucât aceasta este prezentă la orice om, dar numai omul curajos o înfruntă prin asumarea riscurilor generate de pericolele ce pândesc societatea. Omul curajos nu este un om neînfricat, ci un om care își asumă riscul de a înfrunța pericolele sau primejdiile. De aceea, haideți oameni buni, să fim curajoși, căci curajul ne va trezi, ne va uni, ne va întări și consolida, ne va transforma în oameni liberi, demni, și uniți!...

Curajul ne va ajuta, deci, să devenim/să fim noi înșine, în tot locul și în toată vremea!...

Să dea Bunul Dumnezeu să ne întâlnim, cu toții, la referendum, sănătoși, curajoși, frumoși, bucuroși și, cu mult folos!...

Ferește-ne, păzește-ne și apără-ne, Doamne, pe toți, de toată frica, fărădelegea, vulnerabilitatea, răutatea, boala, slăbiciunea și neputința acestei lumi, în veci. Amin!...

Stelian Gomboş

<https://steliangombos.wordpress.com/>